

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Petry Weissové a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci žalobce: **D. K.**, zast. Mgr. Zuzanou Venera Zlatohlávkovou, advokátkou, se sídlem Spálená 108/51, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. SpKrÚ-98496/2023-7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 5. 5. 2025, č. j. 61 A 9/2024-69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobci **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení na účet č. 3703-46127621/0710.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce se žalobou domáhal vydání rozsudku, jímž by Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. SpKrÚ-98496/2023-7, jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

[2] Žalobu podal obecný zmocněnec žalobce, Bc. M. K., a opatřil ji zaručeným elektronickým podpisem. K žalobě rovněž přiložil příslušnou plnou moc, která jej k tomuto kroku měla opravňovat.

[3] Usnesením ze dne ze dne 5. 5. 2025, č. j. 61 A 9/2024-69, však krajský soud rozhodl, že se v projednávané věci nepřipouští zastoupení obecným zmocněncem.

[4] Krajský soud vycházel z § 35 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“), podle něž se účastník může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, přičemž soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně. Vycházel přitom ze závěrů Ústavního soudu vyslovených v usnesení ze dne 10. 2. 2009, sp. z. I. ÚS 2428/08, kde se uvádí, že opakované zastupování účastníků řízení nekvalifikovanými osobami je nežádoucím jevem, který nepožívá ústavní ochrany. Naopak smyslem a účelem § 27 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“ nebo „o. s. ř.“), je podle Ústavního soudu ochrana výlučného postavení advokátů v systému ochrany práv, tedy ochrana před tzv. pokoutnictvím (poskytováním právních služeb za úplatu osobami práva neznalými, na které se nevztahuje zákonná úprava). Z vlastní rozhodovací činnosti krajský soud zjistil, že obecný zmocněnec zastupoval žalobce v řízeních vedených u téhož soudu pod sp. zn. 36 A 4/2024 a 52 A 70/2023. Kromě toho žalobce zastupuje v řízeních vedených pod sp. zn. 61 A 9/2024 a 52 A 81/2024, v nichž již krajský soud vydal usnesení o nepřipuštění zastoupení obecným zmocněncem. Všechna tato řízení se týkají odlišných skutků spojených s provedením silniční kontroly a zjištění přítomnosti psychotropních a omamných látek THC, amfetamin/metanfetamin a kokain. Krajský soud proto nemá pochyb o tom, že obecný zmocněnec zastupuje žalobce v různých věcech opětovně. K příbuzenskému vztahu mezi žalobcem a obecným zmocněncem krajský soud poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. I. ÚS 698/04, přičemž konstatoval, že rozhodujícím pro nepřipuštění opakovaného zastupování je objektivní hledisko, nikoli subjektivní, tedy důvody na straně žalobce či jeho vztah ke zmocněnci. Jestliže žalobce nemůže hradit právní zastoupení, má možnost požádat o určení advokáta Českou advokátní komorou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

[6] Stěžovatel se domnívá, že smyslem a účelem ustanovení § 35 odst. 6 s. ř. s. je mimo zajištění hladkého průběhu řízení zejména ochrana zájmů zastoupeného účastníka řízení. Riziko procesního (ne)úspěchu spočívá ve vztahu ke zvolenému zástupci čistě v rukou účastníků řízení, přičemž soud nesmí v případě zastoupení obecným zmocněncem dopustit, aby jeho nesprávným výběrem došlo k ohrožení práv či oprávněných zájmů účastníka řízení. K nepřipuštění zastoupení obecným zmocněncem, který zastupuje účastníka řízení opakovaně v různých věcech, stěžovatel uvádí, že tento důvod byl do předmětného ustanovení včleněn za účelem vyloučení nekalé soutěže a neoprávněného podnikání v oblasti poskytování právních služeb. Je však třeba mezi jednotlivými případy rozlišovat na základě jejich okolností, např. jedná-li se o „podnikání“ či zda zastupuje obecný zmocněnec osobu blízkou. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pro nepřipuštění zastoupení je rozhodující objektivní hledisko. Tento závěr se totiž neopírá o relevantní judikaturu či právní doktrínu, která pracuje s pojmem osoba blízká v ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, přičemž sourozenecký vztah považuje za značně intenzivní.

pokračování

[7] Dále stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za osobní revanš soudkyně, která jej vydala poté, co stěžovatel vznesl námitku podjatosti. Krajský soud ostatně nemá problém se zastoupením stěžovatele jeho bratrem v civilním řízení. Stěžovatel rovněž poukazuje na rozpor napadeného usnesení s usnesením krajského soudu ze dne 13. 1. 2025, č. j. 52 A 81/2024-32. Tomuto usnesení o nepřipuštění zastoupení totiž nesprávně přiznal účinky *ex tunc* (nikoli *ex nunc* jako v nyní projednávané věci). Stěžovatel má proto pochybnosti o odbornosti správního úseku krajského soudu, ačkoli popsanou otázku v minulosti zodpověděly Nejvyšší soud i Nejvyšší správní soud. Z procesní opatrnosti poukazuje stěžovatel na skutečnost, že zmocněnec stěžovatele před krajským soudem nezastupoval nikoho jiného než svého bratra. Kromě toho je studentem 5. ročníku právnické fakulty Univerzity Komenského v Bratislavě a účastníkem programu Erasmus na univerzitách v Salzburgu a Olomouci, na nichž absolvoval předměty „Správní soudnictví“ a „Správní právo trestní“. Dále reprezentuje právnickou fakultu v rámci Studentské vědecké odborné činnosti. Má rovněž možnosti konzultovat případné dotazy související s projednávanou věcí s docenty či profesory vysokých škol. Tyto skutečnosti společně s úrovní podání, které zvolený zmocněnec ve věci učinil, dokládají, že není právním laikem. Obecný zmocněnec měl v červnu 2025 absolvovat státní zkoušku a stane se koncipientem, bude tedy svého bratra tak jako tak zastupovat v řízeních u krajského soudu.

[8] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

[9] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti navrhl její zamítnutí s tím, že považuje námitky stěžovatele za nedůvodné.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost byla podána z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného usnesení, který je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti správně uvádí, že existují dva důvody, pro které může soud rozhodnout o nepřipuštění zastoupení, a to z důvodu (i) zřejmé nezpůsobilosti obecného zmocněnce k zastupování a z důvodu (ii) opětovného zastupování v různých věcech.

[12] Krajský soud konstatoval, že zastoupení stěžovatele obecným zmocněncem nepřipustil na základě § 35 odst. 6 s. ř. s., který stanoví, že *účastník se může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně.* Je však třeba upozornit, že novelou v podobě zákona č. 222/2017 Sb. bylo do soudního řádu správního včleněno ustanovení § 35 odst. 6 ve znění: *[v]e věcech vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo zákona o zaměstnanosti se může dát cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání, v řízení zastupovat právnickou osobou, k jejímž činnostem uvedeným ve stanovách patří ochrana práv cizinců.* V době rozhodnutí krajského soudu bylo obsahově totožné ustanovení, z jehož znění krajský soud vycházel, již označeno jako

§ 35 odst. 8 s. ř. s. Tato skutečnost však nemá za následek nezákonnost napadeného usnesení, neboť je třeba přihlížet k jeho obsahu, přičemž z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je zcela zřejmé, na základě jakých důvodů shledal nepřipustnost zastoupení stěžovatele obecným zmocněncem. Podstatné je, že se jednalo o stále platné ustanovení s. ř. s. a ani stěžovateli nevznikly žádné pochybnosti o jeho obsahu, a nebyl tak chybným označením zákonného ustanovení uveden omyl.

[13] Nejvyšší správní soud podotýká, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „*aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.).

[14] Úkolem stěžovatele tedy bylo konkrétní argumentací zpochybnit závěry krajského soudu. Ten nepřipustil zastoupení obecným zmocněncem pro opakované zastupování v řízeních vedených před tímto soudem. Argumentace stěžovatele ohledně odborné způsobilosti zmocněnce je mimoběžná, neboť v nedostatku způsobilosti by bylo možné spatřovat důvod (i) pro nepřipuštění zastoupení. S ohledem na tuto skutečnost se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat tvrzeními podporujícími uvedenou námitku stěžovatele, neboť se kasační stížnost v tomto rozsahu opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 zákona s. ř. s., a proto podle § 104 odst. 4 téhož zákona není tato námitka přípustná (srov. kupř. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003-31, č. 738/2006 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, a ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 191/2022-38).

[15] Stěžovatel také uvádí, že vydání usnesení o nepřipuštění zastoupení obecným zmocněncem je osobním revanšem soudkyně, vůči které podal námitku podjatosti. Toto tvrzení je však pouhou ničím nepodloženou domněnkou a jako takovým se jím nemůže Nejvyšší správní soud zabývat. To rovněž platí o tvrzení stěžovatele ohledně nekonzistentnosti soudu ohledně přisuzovaných účinků usnesení o nepřipuštění zastoupení. Stěžovatel ostatně uvedl, že v nyní projednávané věci krajský soud v tomto ohledu nepochybil a správně přiznal usnesení účinky *ex nunc*. Nejvyšší správní soud v tomto kontextu opakuje, že kasační stížnost je prostředkem ochrany proti rozhodnutí krajského soudu, kterou musí být zpochybněna jeho správnost, což stěžovatel v tomto ohledu neučinil.

[16] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že smyslem včlenění důvodu (ii) do soudního řádu správního je snaha zákonodárce zamezit protisoutěžním praktikám. Tomu ostatně odpovídají judikatorní závěry, z nichž vycházel i krajský soud.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 227/2016-23, konstatoval, že „*smyslem a účelem institutu obecného zmocněnce je v zásadě pomoci účastníkovi řízení v lepším hájení jeho práv a v zefektivnění řízení např. v podobě zprostředkování písemné komunikace se soudem, či v osobní účasti zmocněnce při nařízeném ústním jednání,*

pokračování

jehož se osobně účastník řízení nemůže zúčastnit, nebo jiné obdobné pomoci (srov. přiměřeně rozsudek kasačního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS). Obecný zmocněnec však zpravidla není osobou, která zastupuje účastníka řízení primárně pro svoji právní erudici, za účelem poskytování kvalifikovaných právních služeb. K takovému odbornému právnímu zastupování jsou naopak povolány osoby mající právní vzdělání, které poskytování právní pomoci vykonávají jako svoji samostatnou (výdělečnou) podnikatelskou činnost, a to na rozdíl od obecného zmocněnce na základě určité právní regulace (zejména podle zákona o advokacii).“ Nejvyšší správní soud vycházel ze závěrů Ústavního soudu vyslovených v usnesení ze dne 10. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2428/08, v němž se uvádí, že „[s]myslem instituce obecného zmocněnce je naopak pomoci účastníkovi v určité věci a procesně ho zastupovat, nikoli však poskytování právních služeb, právní pomoci... Pokud by byli do soudního řízení připuštěni tzv. pokoutníci, na což lze usuzovat (předpokládat) ze skutečnosti, že konkrétní osoba vystupuje jako obecný zmocněnec v různých věcech opětovně, nemohl by stát shora nastíněný legitimní cíl účinně naplňovat. Je tedy dán veřejný zájem na ochraně v zásadě výlučného postavení advokátů v systému ochrany práv (tedy včetně civilního řízení). Smyslem a účelem § 27 odst. 2 o.s.ř. je tedy zájem na ochraně jednotlivců jako účastníků řízení před nekvalifikovaným zastupováním osobami nenacházejícími se ve specifickém (profesionálním) postavení osoby práva znalé (především advokáta) a ochrana (v zásadě) výlučného postavení advokátů v systému ochrany práv, tedy ochrana před tzv. pokoutnictvím (poskytování právních služeb za úplatu osobami práva neznalého, na které se nevztahuje zákonná úprava, především zákon o advokacii).“

[18] Za takzvaného pokoutníka lze tedy považovat i osobu obecného zmocněnce, která zastupuje účastníky řízení opětovně v rozporu s § 35 odst. 8 s. ř. s. či s § 27 odst. 2 o. s. ř. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší soud v rozhodnutích ve věci sp. zn. 30 Cdo 2642/2013 či sp. zn. 30 Cdo 2320/2015. Ve druhém z nich uvedl, že „důvodem nepřipustnosti zastoupení je skutečnost, že poskytování právních služeb je vyhrazeno zásadně advokátům, popř. dalším osobám, u kterých zastupování za úplatu patří k náplni jejich profese (notáři, patentoví zástupci). Současně se takto mají ochránit práva účastníka, aby se jim dostalo kvalifikované právní pomoci. Naopak, pokud by byli do soudního řízení připouštěni tzv. pokoutníci, na což lze usuzovat ze skutečnosti, že konkrétní osoba vystupuje jako obecný zmocněnec v různých věcech opakovaně, nemohl by být naplňován legitimní účel ustanovení § 27 o. s. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. II ÚS 447/11). Není tak rozhodné, zda zastupování bylo poskytnuto bezúplatně, tak jak uvádí dovolatel, jelikož omezení právního zastoupení primárně vychází z ochrany práv účastníků; a i bezplatnou právní pomocí tak může dojít k porušení jejich práv. Proto by k zastupování účastníků řízení fyzickými osobami, kterým zákon nesvěřuje poskytovat právní služby, mělo docházet pouze výjimečně. Okolnost, zda obecný zmocněnec vystupuje v různých věcech opětovně, závisí na posouzení konkrétního případu. Takovým vystupováním lze zpravidla rozumět zastupování více než dvou účastníků ve věcech, které spolu skutkově nesouvisí, zastupování stejného účastníka ve více než dvou věcech skutkově spolu nesouvisejících apod., přičemž mezi jednotlivými případy je taková časová souvislost, která odůvodňuje závěr, že nejde o činnost jen ojedinělou nebo jednorázovou. Není rozhodné, zda obecný zmocněnec vystupuje jako zástupce u jednoho nebo u více soudů (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200 za, Komentář, 1. vydání Praha C. H. Beck 2009 str. 144).“ Je vhodné doplnit, že ačkoli Nejvyšší správní soud není přímo vázán závěry civilního soudu, tyto jsou relevantní ve vztahu k obsahově obdobným institutům, a to zvláště v situaci, kdy se opírají o úvahy Ústavního soudu.

[19] Z citované judikatury plyne, že ve vztahu k opakovanému zastupování obecným zmocněncem je rozhodující individuální posouzení každého konkrétního případu, jak podotýká stěžovatel v kasační stížnosti. Smyslem ustanovení soudního řádu správního a občanského soudního řádu umožňujících nepřipustění zastupování obecným zmocněncem je mimo jiné ochrana hospodářské soutěže na poli specifické profese, jejíž výkon vyžaduje splnění jistých předpokladů. Pro naplnění tohoto účelu je nežádoucí, aby byli účastníci řízení ve větším měřítku zastupováni obecnými zmocněnci, kteří by jejich jménem podávali kvalifikovaná podání. Naopak, by institut obecného zmocněnce neměl být zneužíván a účastníci řízení by k němu měli přistoupit primárně v případech, kdy nemohou osobně některý z úkonů učinit nebo například pro usnadnění komunikace mezi účastníky, popřípadě s orgány veřejné moci. To však nebyl případ stěžovatele, který byl a v některých řízeních stále je od roku 2023 svým bratrem zastupován opakovaně nejméně ve čtyřech řízeních u krajského soudu, a to pro přestupky spojené s pozitivními nálezy na omamné a psychotropní látky během silniční kontroly. Obecný zmocněnec přitom podával jménem stěžovatele kvalifikovaná podání, na což stěžovatel poukázal v kasační stížnosti, když uvedl, že podání dosud učiněná ve věci svědčí o právní erudici jeho bratra. Z citované judikatury je rovněž zřejmé, že pro posouzení opakovaného zastupování obecným zmocněncem není podstatné, zda zmocněnec zastupuje různé účastníky či zda zastupuje jednoho v rámci více soudních řízení, jak se domnívá stěžovatel.

[20] Stěžovatel je přesvědčen, že významnou okolností pro posouzení věci je příbuzenský vztah mezi ním a obecným zmocněncem. V tomto kontextu poukázal na znění komentářové literatury k § 35 odst. 6 (nyní odst. 8) s. ř. s., podle něž *„[k]onkrétní zjištěné okolnosti, vycházející nejčastěji přímo z úřední činnosti daného soudu, musí být uvedeny v odůvodnění usnesení. Jednotlivé případy se budou ve svých nuancích lišit, např. u opětovného zastupování ovšem zjevně nelze klást rovnítko mezi osobu, která se oficiálně živí ‚poradenstvím‘, v jehož rámci též zastupuje své klienty v řízení před soudem, a osobu, která v souvisejících sporech zastupuje osobu blízkou.“* (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. h. Beck, 2016).

[21] V první řadě je třeba připomenout, že ač je komentářová literatura cenným zdrojem poznatků, soudy jí nejsou při svém rozhodování vázány. Jistou míru právní závaznosti naproti tomu vykazuje soudní praxe. Otázkou opakovaného zastupování u zvoleného zmocněnce se zabývaly Nejvyšší soud a Ústavní soud ve vztahu k § 27 odst. 2 o. s. ř., který je v civilním řízení obsahovým ekvivalentem § 35 odst. 8 s. ř. s. V rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 30 Cdo 2320/2015-80, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že *„by bylo proti smyslu věci, aby soud v občanskoprávním řízení složitě prokazoval, zda obecný zmocněnec skutečně pokoutnictví provozuje (např. poskytl-li účastník za zastoupení obecnému zmocněnci úplatu), či naopak zjišťoval okolnosti svědčící o opaku. Pro vyslovení nepřipustnosti zastoupení obecným zmocněncem tedy není samo o sobě významné zjištění ohledně subjektivního poměru mezi obecným zmocněncem a jím zastoupeným účastníkem.“* Při této úvaze vycházel Nejvyšší soud ze závěrů Ústavního soudu prezentovaných v usnesení ze dne 10. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2428/08, podle něhož *„jen objektivní stav ‚opětovnosti‘ zastupování zvoleného zmocněnce je relevantní, nikoli subjektivní vztah účastníka k němu“.* Závěr o nepřipustnosti zastoupení obecným zmocněncem podle § 27 odst. 2 o. s. ř., potažmo § 35 odst. 8 s. ř. s., tak není možné eliminovat poukazem na blízký vztah obecného zmocněnce a zastoupeného. Rozhodné okolnosti jsou tedy v tomto ohledu skutečně objektivního charakteru, jak dovodil krajský soud. Jedná se zejména o četnost zastoupení obecným zmocněncem, časový

pokračování

odstup mezi jednotlivými případy či mnohost nesouvisejících řízení, v nichž je účastník řízení zastoupen.

[22] Ve světle výše popsaných úvah a okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel zjevně dlouhodobě a opakovaně zneužívá institutu obecného zmocnění. Takové jednání je způsobilé narušit hospodářskou soutěž na poli advokacie, jejíž výkon je svěřen právním profesionálům. Lze proto přisvědčit názoru krajského soudu, že v nyní projednávané věci byly dány důvody pro nepřipuštění zastupování stěžovatele zvoleným obecným zmocněncem. Krajský soud tedy posoudil příslušnou právní otázku správně, a proto nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě, a to podle pravidel o náhradě nákladů řízení o žalobě samotné (§ 60 s. ř. s., tedy zásadně podle procesního úspěchu účastníků řízení o žalobě). Řízení o kasační stížnosti proti usnesení o nepřipuštění zastoupení obecným zmocněncem je totiž „vnořeno“ do řízení o žalobě (viz analogicky odst. [50] rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30).

[25] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 20. 5. 2025, č. j. 4 As 100/2025-10, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku. Této výzvě stěžovatel vyhověl, když na účet kasačního soudu uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Při bližším posouzení věci shledal Nejvyšší správní soud, že se nejedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci samé. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom dospěl v usnesení ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, k závěru, že stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě) či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích]. Vzhledem k tomu, že se o takovou situaci v projednávané věci nejednalo, rozhodl Nejvyšší správní soud o vrácení soudního poplatku stěžovateli na jeho účet, z něhož byl zaplacen.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu